

La convivència bé, molt bé

Dll, 10/09/2018 per Carles Armengol

[Vent de cara](#)

Una constant dels darrers anys, per part de determinats sectors socials, polítics i mediàtics ha estat intentar imposar la idea que a Catalunya es trencava la convivència. Cap indicador però d'aquest fenomen, més enllà d'alguna anècdota d'impossible verificació. Aquest discurs ha intentat fer fortuna imposant alguns tòpics com la fractura social, la tensió, el clima irrespirable, per acabar parlant de violència.

Tot plegat és allò que les ciències socials defineixen com "la profecia autoacomplerta". Aquest capteniment es fonamenta en fer una definició o descripció falsa de la situació que desperta un nou comportament que fa que la falsa concepció original esdevingui "veritable".

El "creixendo" del discurs ha vingut de la necessitat imperiosa per part de l'Estat de "trobar" violència per justificar l'encarcerament de polítics i líders socials catalans. Però, fins i tot, quan més s'hi esforcen i aixequen el to els que volen imposar aquesta visió de la realitat, queda palès que és del tot falsa i que la seva divulgació només respon a interessos espuris.

Ni la convivència ni la cohesió social a Catalunya s'han deteriorat en els darrers anys. Catalunya és una societat diversa i complexa i té les seves tensions, però no les ha portat l'independentisme. Més enllà d'algun cas esporàdic i anecdòtic ningú ha aportat proves d'aquesta crisi. Les famílies es trenquen per discussions d'herència més que no pas per idees polítiques. Hi ha hagut més enfrontaments violents per part de hooligans d'equips esportius que no pas per ideologies polítiques. Hi ha amistat que es trenquen com hi ha parelles que es divorcien i sempre sol ser per un cúmul de causes. La convivència veïnal té, de tant en tant, les seves tensions però no per símbols o banderes, sinó per soroll, brutícia, qüestions d'animals domèstics o altres incomoditats.

Les societats es polaritzen quan es troben davant de situacions dicotòmiques de tota mena: fer uns jocs olímpics a la teva ciutat sí o no; despenalització de l'avortament sí o no, matrimoni homosexual sí o no, Trump o Clinton... Polarització no és fractura.

Si repassem aquest estiu, més enllà del delirant i interessat relat de la tensió pels llaços grocs, a Catalunya malauradament sí hi ha hagut certs episodis de tensió al carrer. Tensió en el conflicte del taxi, enfrontaments relacionats amb els tira i afluixa amb manters, sensació d'inseguretat amb els narcopisos del Raval de Barcelona, incivisme de determinat tipus de turisme, agressions sexuals i prostitució al carrer, tensió en alguns desnonaments, episodis conflictius relacionats amb l'ocupació de pisos...

De tensió i violència política també se n'han registrat alguns episodis sempre per part de persones connotades per símbols de l'extrema dreta i de l'Espanya franquista. També tensiona la situació de presó o exili de dirigents polítics i socials i la regressió en la llibertat d'expressió, però la resposta social és continguda i serena.

A què treu, doncs, seguir insistint en associar conceptes com fractura, crisi de convivència, àdhuc violència, al procés polític que viu Catalunya? Els que ho promouen tenen un clar objectiu, però no ens hauríem deixar portar per aquest relat. La realitat és tota una altra. A la Catalunya dels set milions i mig de persones, d'orígens i llengües diverses, d'identitats nacionals diverses; a la Catalunya dels milions de visitats anuals, a la Catalunya que malda per sortir de la crisi però que segueix tenint greus socials com el de l'habitatge i molts d'altres; en aquesta societat la convivència no està exempta de riscos i problemes, però és molt bona. Millorable, clar, però totalment homologable a la dels països del nostre entorn.